

[Tastesen]

at komme op på omkring 75 mia kr. Når kun $\frac{1}{3}$ af dette beløb kommer frem til indkomstbeskatning som renteindtægt, så har vi her en af de stærkeste forvriddinger i vort nuværende indkomstskattesystem. Jeg kan derfor på socialdemokratiets vegne udtale, at vi er meget tilfredse med, at der endelig synes at være udsigt til en skattereform, der sikrer en mere rimelig fordeling af skattebyrden, men som også fører til sådanne forandringer, at skattesystemet bliver mere velfungerende, altså lettere forståeligt og lettere at administrere.

Hvis vi ser på de hovedelementer, reformen bygger på, er der tale om, at der dels er gjort brug af de grundige vurderinger, som er fremkommet på grund af arbejdet i renteskatteudvalget, dels er foretaget de politiske vurderinger, der ud fra en række velafbalancerede hensyn skal lægges til grund for en skattereform, der også fordelingspolitisk skal være så retfærdig som muligt. Det vigtigste element i skattereformen er, at der nu indføres proportional, ensartet beskatning af alle former for indkomster. Alle indtægter, arbejdsindtægter såvel som kapitalafkast, skal beskattes med den samme procent, formentlig et sted mellem 40 og 45. Det fører automatisk til, at fordelene ved et fradrag bliver ens for alle, nemlig den samme procent.

Dette system skal som hovedregel gælde for størstedelen af befolkningen, men vi må af hensyn til en rimelig byrdefordeling fastholde, at de højeste indtægter har et særligt ansvar og må bidrage med et ekstra beløb af den indtægt, der er over en vis størrelse. Hvor grænsen skal gå, formentlig et sted mellem 175.000 og 200.000 kr., og hvor stor procenten for ekstraskatten skal være, formentlig omkring de 20 pct., må afhænge af de politiske forhandlinger. Afgørende er, at skattereformen har til formål at omlægge skattesystemet, så det blive bedre. Reformens hovedsigte er ikke at skaffe staten flere indtægter. Her må vi være meget opmærksomme på, at vi allerede for de flestes vedkommende befinder os på en grænse for beskatning, vi nødvendig skal overskride.

Det er en rigtig tanke, at arbejdsindkomst behandles selvstændigt og i fremtiden skal danne grundlag for indkomstbeskatningen til staten, amtskommunerne og kommunerne. At kommunerne herved får et højere indkomstgrundlag, end det nu er tilfældet, må i givet

fald kunne løses i forbindelse med forhandlinger om bloktilskud med staten.

Hvor beskatning af arbejdsindkomst ikke vil give anledning til de store problemer, skal der derimod tages en række hensyn, som skaber større forandringer, når det drejer sig om kapitalafkast. Det helt store problem er her at skaffe balance mellem renteindkomster og renteudgifter. Socialdemokratiet skal her tilslutte sig, at man anvender renteskatteordningen. Det nuværende system, hvor nogle renteindtægter beskattes med mere end 70 pct., og hvor andre renteindtægter er helt skattefrie, er det på høje tid at der gribes ind over for. Dette gør vi ikke for at genere pensionsopparerne eller af misundelse over for dem, der har mere end andre. Vi ved meget vel, at brede lønmodtagergrupper, der står socialdemokratiet nær, også berøres af sådanne ændringer. Vi gør det, fordi det både samfundsøkonomisk og af fordelingspolitiske grunde er nødvendigt. Manglende mod til at gøre det rigtige er på lang sigt en tikkende bombe under samfundsøkonomien. Det er denne bombe, vi vil afmontere.

Med de regler, der laves, skal der tages hensyn til, at mange af de opsparingsordninger, der går tilbage til tiden før 1975, ikke havde et realrenteafkast som det, der kendes i dag. På den anden side er der ingen, der har kunnet drømme om at opnå en realrente på 10 pct. eller mere fra de seneste års tilskrivninger. Under alle forhold er det en urealistisk drøm at tro på en guldklump, når man når frem til pensionstilværelsen. Vi er dog indstillet på, at der ved pensionsopsparingen skal være sikkerhed for, at beskatningen ikke fører til en negativ realrente. Sikkerhed herfor kan bl. a. opnås ved at gøre brug af de nye indeksobligationer.

Hvis ikke vi beslutter os nu, vil et politisk flertal være nødsaget til at beslutte sig senere, og så er det hele langt værre. Vi har faktisk været alt for langmodige. Hvis vi slet ikke kan fatte mod til at beslutte os, vil vi styre ind i en inflation, der vil gøre opsparing værdiløs, samtidig med at samfundet rammes totalt, altså også de produktionsaktive, pensionisternes børn. Hvordan vi end indretter vort pensionssystem, så kan vi ikke overføre flere velfærdsgoder hverken til pensionisterne eller til andre, end der er baggrund for i samfundsøkonomien.